

De vagebond

Als vagebond zenne kik geboren,
Mijn ouders hemme kik nooit gekend.
Ik hem niks gehad of niks verloren.
'k lijd honger en dorst, da zenne'k gewend.
Zo zwerf ik straten op en neer,
Zo zwerf ik rond gelijk nen hond
Zo dwaal ik dan tot in Hoogstraten,
Het rendez-vous der vagebonds.

'k heb geen kastelen en gen miljoenen.
Wa geeft me da, k' zen nie jaloers.
'k Neem de trottoirs al veur mijn stoelen
en de vitriens veur mijn tableaux.
'k Pik een konijn of soms een kieken,
veur mijn is alles even goed,
dan krijg'k gendeirme tot mijn domestieken,
de dievekoets wordt mijn voituur.

Al waar ik dwaal langs 's here wegen,
Lacht de natuur mij vrij en blij.
De honden bassen mij wel tegen,
Maar ze bijten nie en ik gon veurbij.
Het sjieke volk hee mij nie gere.
Ze zien me wellicht nog nie staan.
Maar 'k veeg mijn gat on heel dieje wereld,
Want er is niks of 't mut vergaan.

Veur wie zouwe kik toch moete werke?
Ik heb geen kindren en geen vrouw.
En veur mijn eigen te vertserke
Vind ik genoeg op straat veur mij.
En komt mijn ziel mij te verlaten,
't blijft me gelijk waar dat z'henne gaat.
Is't nor den hemel of nor Hoogstraten,
't blijft me gelijk, ik sterf toch op straat.